

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (ôsma rozšírená komora)

z 30. novembra 2022 *

„Inštitucionálne právo – Člen EHSV – Absolutórium za plnenie všeobecného rozpočtu EHSV za rozpočtový rok 2019 – Uznesenie Parlamentu, ktorým sa žalobca označuje ako osoba, ktorá sa dopustila psychického obťažovania – Žaloba o neplatnosť – Akt, ktorý nemožno napadnúť žalobou – Neprípustnosť – Žaloba o náhradu škody – Ochrana osobných údajov – Prezumpcia nevinoty – Povinnosť zachovávať dôvernosť – Zásada riadnej správy vecí verejných – Proporcionalita – Dostatočne závažné porušenie právnej normy, ktorá priznáva práva jednotlivcom“

Vo veci T-401/21,

KN, v zastúpení: M. Casado García-Hirschfeld a M. Aboudi, advokáti,

žalobca,

proti

Európskemu parlamentu, v zastúpení: R. Crowe, C. Burgos a M. Allik, splnomocnení zástupcovia,

žalovanému,

VŠEOBECNÝ SÚD (ôsma rozšírená komora),

na poradách v zložení: predseda M. van der Woude, sudcovia J. Svenningsen (spravodajca), C. Mac Eochaidh, T. Pynnä a M. J. Laitenberger,

tajomník: L. Ramette, referent,

so zreteľom na písomnú časť konania,

po pojednávaní zo 14. septembra 2022,

vyhlásil tento

* Jazyk konania: francúzština.

Rozsudok

- 1 Žalobca KN sa svojou žalobou domáha jednak na základe článku 263 ZFEÚ zrušenia rozhodnutia Európskeho parlamentu (EÚ, Euratom) 2021/1552 z 28. apríla 2021 o absolutórii za plnenie všeobecného rozpočtu Európskej únie za rozpočtový rok 2019, oddiel VI – Európsky hospodársky a sociálny výbor (Ú. v. EÚ L 340, 2021, s. 140, ďalej len „napadnuté rozhodnutie“) a uznesenia Európskeho parlamentu (EÚ) 2021/1553 z 29. apríla 2021 s poznámkami, ktoré je neoddeliteľnou súčasťou rozhodnutia o absolutórii za plnenie všeobecného rozpočtu Európskej únie za rozpočtový rok 2019, oddiel VI – Európsky hospodársky a sociálny výbor (Ú. v. EÚ L 340, 2021, s. 141, ďalej len „napadnuté uznesenie“) (ďalej spolu s napadnutým rozhodnutím len „napadnuté akty“), a jednak na základe článku 268 ZFEÚ náhrady škody, ktorá mu bola údajne spôsobená v dôsledku napadnutých aktov.

Okolnosti predchádzajúce sporu

- 2 Žalobca je členom Európskeho hospodárskeho a sociálneho výboru (EHSV). Od apríla 2013 do októbra 2020 bol predsedom skupiny zamestnávateľov (ďalej len „skupina I“).
- 3 Dňa 6. decembra 2018 Európsky úrad pre boj proti podvodom (OLAF) po tom, čo bol informovaný o tvrdeniach týkajúcich sa správania žalobcu voči ostatným členom EHSV a zamestnancom EHSV, začal voči nemu vyšetrovanie.
- 4 Listom zo 16. januára 2020 informoval OLAF žalobcu o ukončení vyšetrovania a postúpení správy (ďalej len „správa OLAF-u“) belgickej federálnej prokuratúre, ako aj predsedovi EHSV. Keďže OLAF dospel okrem iného k záveru, že žalobca obťažoval dvoch zamestnancov EHSV, na jednej strane odporučil EHSV, aby zvažil začatie konania uvedeného v článku 8 Etického kódexu členov EHSV a prijal „všetky opatrenia potrebné na predchádzanie akémukoľvek novému prípadu obťažovania zo strany [žalobcu] na pracovisku“ a na druhej strane, odporučil belgickej federálnej prokuratúre začať trestné stíhanie, keďže skutky zistené v jeho správe môžu predstavovať trestný čin v zmysle článku 442a belgického Trestného zákona.
- 5 Rozhodnutím Európskeho parlamentu (EÚ) 2020/1984 z 13. mája 2020 o absolutórii za plnenie všeobecného rozpočtu Európskej únie za rozpočtový rok 2018, oddiel VI – Európsky hospodársky a sociálny výbor (Ú. v. EÚ L 417, 2020, s. 469) Európsky parlament odložil prijatie rozhodnutia o udelení absolutória generálnemu tajomníkovi EHSV za plnenie rozpočtu EHSV za rozpočtový rok 2018.
- 6 Nasledujúci deň Parlament prijal uznesenie (EÚ) 2020/1985 s poznámkami, ktoré je neoddeliteľnou súčasťou rozhodnutia o absolutórii za plnenie všeobecného rozpočtu Európskej únie za rozpočtový rok 2018, oddiel VI – Európsky hospodársky a sociálny výbor (Ú. v. EÚ L 417, 2020, s. 470). V bode 6 tohto uznesenia sa v podstate uvádza, že Parlament očakáva, že ho bude EHSV informovať o opatreniach prijatých na vykonanie odporúčaní uvedených v správe OLAF-u.
- 7 Dňa 9. júna 2020 prijalo predsedníctvo EHSV viacero opatrení na vykonanie odporúčaní OLAF-u. EHSV v prvom rade vyzvalo žalobcu, aby sa vzdal funkcie predsedu skupiny I a aby svoju kandidatúru na funkciu predsedu EHSV vzal späť a v druhom rade ho zbavilo právomoci vykonávať akúkoľvek manažérsku činnosť a riadiť zamestnancov.

- 8 Predseda EHSV listom zo 7. júla 2020 informoval Parlament o opatreniach, ktoré 9. júna 2020 prijalo predsedníctvo EHSV.
- 9 Rozhodnutím z 15. júla 2020 plenárne zhromaždenie EHSV na žiadosť inšpektorátu práce v Bruseli (Belgicko) zbavilo žalobcu imunity. Následne rozhodnutím z 28. júla 2020 plenárne zhromaždenie EHSV rozhodlo, že tento orgán si uplatní občianskoprávny nárok v adhéznom konaní v rámci trestného stíhania žalobcu na Tribunal correctionnel de Bruxelles (Trestný súd Brusel, Belgicko).
- 10 Rozhodnutím Európskeho parlamentu (EÚ) 2020/2046 z 20. októbra 2020 o absolutórii za plnenie všeobecného rozpočtu Európskej únie za rozpočtový rok 2018, oddiel VI – Európsky hospodársky a sociálny výbor (Ú. v. EÚ L 420, 2020, s. 16), ktorým Parlament nakoniec neudielil generálnemu tajomníkovi EHSV absolutórium za plnenie rozpočtu Európskeho hospodárskeho a sociálneho výboru za rozpočtový rok 2018 EHSV. V tomto uznesení Parlament vyjadril najmä svoje znepokojenie nad opatreniami, ktoré EHSV prijal na vykonanie správy OLAF-u.
- 11 Dňa 25. marca 2021 predložil Výbor Parlamentu pre kontrolu rozpočtu (ďalej len „Cocobu“) v rámci postupu udeľovania absolutória za plnenie rozpočtu EHSV za rozpočtový rok 2019 správu, v ktorej odporučil udeliť absolutórium generálnemu tajomníkovi EHSV.
- 12 Dňa 28. apríla 2021 Parlament prijal napadnuté rozhodnutie, ktorým rozhodol o udelení absolutória generálnemu tajomníkovi EHSV za plnenie rozpočtu tohto orgánu za rozpočtový rok 2019.
- 13 Nasledujúci deň prijal Parlament napadnuté uznesenie, ktoré znie najmä takto:

„Odmietnutie udelenia absolutória za rok 2018, konflikt záujmov, obťažovanie a oznamovanie protispoločenskej činnosti

[Parlament]

66. pripomína, že viacerí zamestnanci boli počas dlhého obdobia obeťami psychického obťažovania zo strany vtedajšieho predsedu skupiny I; vyjadruje poľutovanie nad tým, že opatrenia proti obťažovaniu zavedené vo výbore nevyriešili a nenapravili tento prípad skôr z dôvodu vysokého postavenia príslušného člena... odsudzuje skutočnosť, že prijatie potrebných opatrení na prispôbenie rokovacieho poriadku a kódexu správania výboru s cieľom predísť takejto situácii v budúcnosti trvalo výboru tak dlho...

68. zdôrazňuje, že zlyhania výboru v tomto prípade viedli k značnej strate verejných finančných prostriedkov v súvislosti s nákladmi na právne služby, práceneschopnosťou, ochranou obetí, nižšou produktivitou, schôdzami predsedníctva a iných orgánov atď.; domnieva sa preto, že tento prípad vzbudzuje znepokojenie z hľadiska zodpovednosti, kontroly rozpočtu a dobrého riadenia ľudských zdrojov v inštitúciách, orgánoch, úradoch a agentúrach Únie...

69. pripomína, že Parlament odmietol udeliť generálnemu tajomníkovi výboru absolutórium za rozpočtový rok 2018, okrem iného aj z dôvodu zjavného porušenia povinnosti náležitej starostlivosti a nečinnosti administratívy, s čím boli spojené finančné dôsledky; pripomína výboru, že odmietnutie udelenia absolutória je vážnou záležitosťou, ktorá si vyžaduje okamžité

opatrenia; vyjadruje hlboké poľutovanie nad tým, že vtedajší riaditeľ pre ľudské zdroje a financie a súčasný generálny tajomník až do neudelenia absolutória za rok 2018 neprijal žiadne rozhodné opatrenia, najmä na prevenciu a nápravu;

70. konštatuje, že počas postupu udelenia absolutória za rok 2018 a čiastočne za rok 2019 generálny tajomník nebol schopný poskytnúť parlamentnému Výboru pre kontrolu rozpočtu dostatočné, transparentné a spoľahlivé informácie...

75. ... vyjadruje znepokojenie nad tým, že daný člen, ktorý bol uznaný za zodpovedného za obťažovanie, bol stále aktívny v predsedníctve aj po odporúčaní úradu OLAF a podarilo sa mu oddialiť prijatie nového kódexu správania pre členov...

80. ... je však hlboko znepokojený tým, že páchatel bol Radou vymenovaný za člena na nové funkčné obdobie a že obetiam a oznamovateľom hrozí, že budú čeliť odvete z jeho strany alebo zo strany osôb, ktoré ho vo výbore podporujú; zdôrazňuje, že neuznáva svoje priestupky ani ich neľutuje, čo svedčí o úplnej absencii sebareflexie a ohľadu voči dotknutým obetiam...

83. konštatuje, že výbor na plenárnej schôdzi 15. a 16. júla 2020 potvrdil rozhodnutie predsedníctva z 9. júna 2020, pokiaľ ide o zapojenie výboru ako občianskej strany do konania, ktoré začne bruselský inšpektorát práce na bruselskom trestnom súde; konštatuje, že bruselský inšpektorát práce dostal informáciu o pozbavení príslušného člena imunity, ale doposiaľ neprišli žiadne ďalšie informácie o konaní..."

Návrhy účastníkov konania

14 Žalobca navrhuje, aby Všeobecný súd:

- zrušil napadnuté rozhodnutie, ako aj napadnuté uznesenie,
- uložil Parlamentu povinnosť zaplatiť mu sumu 100 000 eur ako náhradu jeho nemajetkovej ujmy,
- uložil Parlamentu povinnosť nahradiť trovy konania.

15 Parlament navrhuje, aby Všeobecný súd:

- zamietol žalobu o neplatnosť ako neprípustnú a subsidiárne ako nedôvodnú,
- zamietol návrh na náhradu škody ako neprípustný a subsidiárne ako nedôvodný,
- uložil žalobcovi povinnosť nahradiť trovy konania.

Právny stav

16 Parlament bez formálneho uplatnenia námietky neprípustnosti podľa článku 130 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu tvrdí, že návrhy na zrušenie a na náhradu škody sú neprípustné.

O prípustnosti návrhov na zrušenie

- 17 Parlament na jednej strane tvrdí, že napadnuté akty, ktoré sú určené výlučne EHSV, nemajú vyvolávať záväzné právne účinky, ktoré by menili právne postavenie tretích osôb. Na druhej strane tvrdí, že žalobca nie je napadnutými aktmi priamo ani osobne dotknutý, takže nemá vo vzťahu k nim aktívnu legitimáciu.
- 18 Žalobca spochybňuje túto argumentáciu a v podstate tvrdí, že napadnuté akty mu spôsobujú ujmu v rozsahu, v akom sú namierené proti nemu v súvislosti s údajným obťažovaním. V tejto súvislosti uvádza, že vzhľadom na ich uverejnenie tieto akty priamo zasiahli jeho povest' a dôstojnosť tým, že ho individualizovali obdobným spôsobom ako osobu, ktorej boli určené.
- 19 V prvom rade vzhľadom na skutočnosť, že napadnuté uznesenie obsahuje poznámky, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou napadnutého rozhodnutia, treba prípustnosť návrhov na zrušenie namierených proti napadnutým aktom preskúmať spoločne.
- 20 V tejto súvislosti treba uviesť, že žalobca sa nedomáha zrušenia napadnutých aktov v rozsahu, v akom Parlament udelil generálnemu tajomníkovi EHSV absolútorium za plnenie rozpočtu tohto orgánu za rozpočtový rok 2019, ale len v rozsahu, v akom je v napadnutom uznesení identifikovaný alebo prinajmenšom identifikovateľný ako osoba, ktorá sa dopustila psychického obťažovania.
- 21 Inými slovami žalobca sa domáha zrušenia napadnutých aktov len v rozsahu, v akom sa ho týkajú niektoré poznámky uvedené v napadnutom uznesení, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou napadnutého rozhodnutia, pričom nespochybňuje výrok tohto rozhodnutia, ktorým Parlament udelil EHSV absolútorium.
- 22 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry iba výrok aktu môže vyvolať právne účinky a v dôsledku toho spôsobiť ujmu bez ohľadu na dôvody, na ktorých tento akt spočíva. Naopak posúdenia formulované v odôvodnení aktu nemôžu byť ako také predmetom žaloby o neplatnosť a preskúmaniu zákonnosti súdom Únie môžu podliehať len v rozsahu, v akom ako odôvodnenie aktu spôsobujúceho ujmu predstavujú nevyhnutný podklad pre výrok tohto aktu (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 17. septembra 1992, NBV a NVB/Komisia, T-138/89, EU:T:1992:95, bod 31, a z 1. februára 2012, Région wallonne/Komisia, T-237/09, EU:T:2012:38, bod 45).
- 23 V prejednávanej veci však poznámky uvedené v napadnutom uznesení, ktoré sa týkajú žalobcu, nie sú nevyhnutným podkladom výroku napadnutého rozhodnutia. Parlament sa totiž rozhodol udeliť generálnemu tajomníkovi EHSV absolútorium za plnenie rozpočtu tohto orgánu za rozpočtový rok 2019 nezávisle od časti napadnutého uznesenia, ktorá umožňuje identifikovať žalobcu ako osobu, ktorá sa dopustila psychického obťažovania.
- 24 Z toho vyplýva, že odkaz na žalobcu ako na osobu, ktorá sa dopustila psychického obťažovania v napadnutom uznesení sám osebe nemôže byť predmetom žaloby o neplatnosť podanej na Všeobecný súd a v každom prípade, keďže nemôže byť spájaný s výrokom napadnutého rozhodnutia, nemôže byť predmetom preskúmania zákonnosti zo strany súdu Únie.
- 25 Tvrdenie žalobcu, podľa ktorého mu časť napadnutého uznesenia, ktorá sa ho týka, spôsobuje ujmu, tento záver nevyvracia. Žalobca totiž nie je zbavený prístupu k súdu, pretože zostáva ešte možnosť žaloby o náhradu škody z mimozmluvnej zodpovednosti podľa článku 268 a článku 340

druhého odseku ZFEÚ, ak dotknuté konanie Parlamentu môže odôvodniť zodpovednosť Únie (pozri v tomto zmysle rozsudok z 12. septembra 2006, Reynolds Tobacco a i./Komisia, C-131/03 P, EU:C:2006:541, bod 82).

- 26 V tomto ohľade, keďže predmet návrhu na zrušenie splyva s predmetom návrhu na náhradu škody, odmietnutie návrhu na zrušenie pre neprípustnosť z dôvodu neexistencie aktu, ktorý by žalobca mohol napadnúť, nemá za následok, že by Všeobecný súd nemohol prípadne vychádzať zo žalobných dôvodov a tvrdení uvedených na podporu tohto návrhu na účely posúdenia zákonnosti vytykaného správania sa Parlamentu v rámci návrhu na náhradu škody (pozri v tomto zmysle rozsudok z 9. decembra 2010, Komisia/Strack, T-526/08 P, EU:T:2010:506, bod 50 a citovanú judikatúru).
- 27 Vzhľadom na vyššie uvedené treba návrhy na zrušenie zamietnuť ako neprípustné.

O prípustnosti návrhov na náhradu škody

- 28 Parlament síce uznáva, že návrh na náhradu škody by bol prípustný, ak by sa žalobca nedomáhal aj zrušenia napadnutých aktov, napriek tomu tvrdí, že návrhy na náhradu škody by sa mali v prejednávanej veci zamietnuť ako neprípustné v súlade s judikatúrou, podľa ktorej návrhy na náhradu majetkovej alebo nemajetkovej ujmy musia byť zamietnuté, ak úzko súvisia s návrhmi na zrušenie, ktoré samotné boli zamietnuté ako nedôvodné alebo neprípustné.
- 29 Je pravda, že podľa ustálenej judikatúry v oblasti verejnej služby platí, že ak návrh na náhradu škody úzko súvisí s návrhom na zrušenie, ako je to v prejednávanej veci, zamietnutie návrhu na zrušenie ako neprípustného alebo nedôvodného, znamená súčasne zamietnutie návrhu na náhradu škody (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 6. marca 2001, Connolly/Komisia, C-274/99 P, EU:C:2001:127, bod 129, a z 30. septembra 2003, Martínez Valls/Parlament, T-214/02, EU:T:2003:254, bod 43).
- 30 Pokiaľ však ide najmä o prípad neprípustnosti návrhu na zrušenie aktu, táto judikatúra sa ustálila vo veciach, v ktorých žalobcovia buď nenapadli žalobou o neplatnosť akty, ktoré spôsobili údajnú ujmu alebo tak urobili oneskorene (rozsudok z 8. novembra 2018, Cocchi et Falcione/Komisia, T-724/16 P, neuverejnený, EU:T:2018:759, bod 82). Táto judikatúra sa teda v rozsahu, v akom sa snaží zabrániť obchádzaniu opravných prostriedkov, uplatní len za predpokladu, že údajná ujma vyplýva výlučne z individuálneho správneho aktu, ktorý nadobudol konečnú platnosť, pričom však dotknutá osoba mala možnosť napadnúť ho prostredníctvom žaloby o neplatnosť [pozri v tomto zmysle uznesenie zo 4. mája 2005, Holcim (France)/Komisia, T-86/03, EU:T:2005:157, bod 50].
- 31 V prejednávanej veci teda stačí na zamietnutie námietky neprípustnosti vznesenej Parlamentom uviesť, že návrhy na zrušenie boli zamietnuté ako neprípustné z dôvodu neexistencie napadnuteľného aktu, a nie preto, že žalobca tento akt nenapadol alebo ho napadol oneskorene.
- 32 Za týchto podmienok sú návrhy na náhradu škody prípustné.

O dôvodnosti návrhov na náhradu škody

- 33 Vznik mimozmluvnej zodpovednosti Únie v zmysle článku 340 druhého odseku ZFEÚ je podriadený splneniu troch kumulatívnych podmienok, ktorými sú nezákonnosť konania vytýkaného inštitúcii Únie, existencia škody a existencia príčinnej súvislosti medzi konaním tejto inštitúcie a uvádzanou škodou (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 16. decembra 2020, Rada a i./K. Chrysostomides & Co. a i., C-597/18 P, C-598/18 P, C-603/18 P a C-604/18 P, EU:C:2020:1028, bod 79).
- 34 Pokiaľ jedna z týchto podmienok nie je splnená, žalobu treba zamietnuť ako celok bez toho, aby bolo potrebné preskúmať ďalšie podmienky mimozmluvnej zodpovednosti Únie (pozri rozsudok z 25. februára 2021, Dalli/Komisia, C-615/19 P, EU:C:2021:133, bod 42 a citovanú judikatúru).
- 35 V prejednávanej veci žalobca na účely preukázania nezákonnosti konania Parlamentu uvádza štyri výhrady založené na porušení právnych noriem, ktoré priznávajú práva jednotlivcom, a to po prvé právo na ochranu osobných údajov, po druhé zásada prezumpcie neviny, po tretie zásada dôvernosti vyšetrovaní OLAF-u a po štvrté právo na riadnu správu vecí verejných a zásada proporcionality.

O prvej výhrade založenej na porušení práva na ochranu osobných údajov

- 36 Žalobca tvrdí, že uverejnenie jeho osobných údajov v napadnutom uznesení nepredstavuje zákonné spracúvanie v zmysle článku 5 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2018/1725 z 23. októbra 2018 o ochrane fyzických osôb pri spracúvaní osobných údajov inštitúciami, orgánmi, úradmi a agentúrami Únie a o voľnom pohybe takýchto údajov, ktorým sa zrušuje nariadenie (ES) č. 45/2001 a rozhodnutie č. 1247/2002/ES (Ú. v. EÚ L 295, 2018, s. 39).
- 37 Konkrétne tvrdí, že spracúvanie jeho osobných údajov nebolo potrebné na splnenie úlohy realizovanej vo verejnom záujme v zmysle článku 5 ods. 1 písm. a) tohto nariadenia, keďže OLAF vo svojej správe dospel k záveru, že konanie žalobcu nemalo žiadny finančný dosah na rozpočet Únie. Uverejnenie informácií, ktoré sa ho týkajú, preto nebolo na účely prijatia rozhodnutia o absolutoriu za plnenie rozpočtu EHSV potrebné.
- 38 Parlament túto argumentáciu spochybňuje.
- 39 Podľa článku 5 ods. 1 písm. a) nariadenia 2018/1725 je spracúvanie osobných údajov zákonné vtedy a v tom rozsahu, keď je potrebné na splnenie úlohy realizovanej vo verejnom záujme alebo pri výkone verejnej moci zverenej inštitúcii alebo orgánu Únie.
- 40 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že podľa článku 14 ZEÚ Parlament spoločne s Radou vykonáva legislatívne a rozpočtové funkcie, ako aj funkciu politickej kontroly a poradnú funkciu v súlade s podmienkami ustanovenými v Zmluvách. V rámci demokratickej kontroly vynakladania verejných prostriedkov stanovenej v článku 319 ZFEÚ má Parlament širokú mieru voľnej úvahy, pokiaľ ide o poznámky týkajúce sa spôsobu, akým inštitúcie, úrady a agentúry Únie vykonali oddiel rozpočtu, ktorý sa ich týka.
- 41 Okrem toho majú inštitúcie určitú mieru voľnej úvahy pri určovaní rozsahu, v akom môže byť spracúvanie osobných údajov potrebné na splnenie úlohy zverenej orgánom verejnej moci [pozri v tomto zmysle rozsudok z 20. júla 2016, Oikonomopoulos/Komisia, T-483/13, EU:T:2016:421, bod 57 (neuvverejnený) a citovanú judikatúru].

- 42 Argumentácia žalobcu tak vyžaduje overenie, či Parlament prekročil mieru voľnej úvahy, keď usúdil, že spracúvanie osobných údajov žalobcu bolo nevyhnutné na splnenie jeho úlohy realizovanej vo verejnom záujme spočívajúcej v kontrole plnenia rozpočtu EHSV za rozpočtový rok 2019.
- 43 V prejednávanej veci treba po prvé pripomenúť, že Parlament počas kontroly plnenia rozpočtu za rozpočtový rok 2018 odmietol udeliť EHSV absolútorium, a to najmä preto, lebo sa domnieval, že opatrenia prijaté týmto orgánom s cieľom vyhovieť správe OLAF-u a zabrániť opakovaniu tejto situácie v budúcnosti boli v podstate nedostatočné.
- 44 Podľa článku 262 ods. 2 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ, Euratom) 2018/1046 z 18. júla 2018 o rozpočtových pravidlách, ktoré sa vzťahujú na všeobecný rozpočet Únie, o zmene nariadení (EÚ) č. 1296/2013, (EÚ) č. 1301/2013, (EÚ) č. 1303/2013, (EÚ) č. 1304/2013, (EÚ) č. 1309/2013, (EÚ) č. 1316/2013, (EÚ) č. 223/2014, (EÚ) č. 283/2014 a rozhodnutia č. 541/2014/EÚ a o zrušení nariadenia (EÚ, Euratom) č. 966/2012 (Ú. v. EÚ L 193, 2018, s. 1), je však úlohou Parlamentu sledovať opatrenia na vykonanie poznámok, ktoré sú súčasťou rozhodnutia o absolútoriu, prijaté osobou, ktorej je absolútorium udelené.
- 45 Keďže Parlament sa v prejednávanej veci domnieval, že opatrenia, ktoré EHSV prijal na vykonanie poznámok uvedených v uznesení o rozpočtovom roku 2018, boli v podstate nedostatočné, spracúvanie osobných údajov žalobcu sa javilo ako potrebné na splnenie úlohy kontroly plnenia rozpočtu EHSV za rozpočtový rok 2019.
- 46 Po druhé potrebu takéhoto spracúvania tiež umožňuje preukázať aj závažnosť finančných dôsledkov vyplývajúcich z nedostatkov, ktoré zistil Parlament.
- 47 Keďže psychické obťažovanie pripisované žalobcovi bolo príčinou vážnych nedostatkov vo fungovaní EHSV, ktoré viedli k výdavkom, ktorým bolo možné predísť a ktoré sú tomuto orgánu vytýkané v bode 68 napadnutého uznesenia citovaného v bode 13 vyššie, bol Parlament povinný na toto konanie poukázať.
- 48 Vzhľadom na riziko opakovania tohto správania a jeho účinkov na dobré riadenie ľudských zdrojov sa spracúvanie osobných údajov žalobcu zdalo potrebné na dosiahnutie cieľa uvedeného v odôvodnení A napadnutého uznesenia, ktorým je v podstate posilnenie demokratickej legitimacy inštitúcií Únie najmä podporou dobrého riadenia ľudských zdrojov.
- 49 Po tretie, aj keby sa žalobca domnieval, že uverejnenie napadnutého uznesenia predstavuje spracúvanie jeho osobných údajov, ktoré je v rozpore s článkom 5 nariadenia 2018/1725, treba pripomenúť, že podľa článku 37 ods. 1 nariadenia 2018/1046 „rozpočet... a účtovná závierka sa predkladá v súlade so zásadou transparentnosti“.
- 50 V tejto súvislosti bolo rozhodnuté, že zásada transparentnosti, zakotvená v článku 15 ZFEÚ umožňuje občanom viac sa zapájať do rozhodovacieho procesu a zaručuje, že v demokratickom systéme sa administratíva stáva legitímnejšou, efektívnejšou a zodpovednejšou voči občanovi (rozsudok z 9. novembra 2010, Volker und Markus Schecke a Eifert, C-92/09 a C-93/09, EU:C:2010:662, bod 68). Toto ustanovenie je v demokratickej spoločnosti vyjadrením práva daňovníkov a verejnosti vo všeobecnosti byť informovaný o používaní verejných prostriedkov, a to najmä v oblasti personálnych výdavkov. Takéto informácie môžu prispieť k verejnej diskusii

týkajúcej sa otázky všeobecného záujmu a slúžia teda verejnému záujmu (pozri v tomto zmysle rozsudok z 20. mája 2003, Österreichischer Rundfunk a i., C-465/00, C-138/01 a C-139/01, EU:C:2003:294, bod 85).

- 51 V rámci postupu udeľovania absolutória je teda cieľom uverejnenia sporných aktov posilniť verejnú kontrolu plnenia rozpočtu a prispieť k riadnemu využívaniu verejných prostriedkov zo strany administratívy Únie (pozri analogicky rozsudok z 9. novembra 2010, Volker und Markus Schecke a Eifert, C-92/09 a C-93/09, EU:C:2010:662, bod 69 a citovanú judikatúru).
- 52 Z toho vyplýva, že uverejnenie napadnutého uznesenia bolo nevyhnutné na splnenie úlohy Parlamentu realizovanej vo verejnom záujme.
- 53 Zo všetkých uvedených skutočností vyplýva, že Parlament neprekročil hranice svojej voľnej úvahy, keď sa domnieval, že je potrebné spracúvať osobné údaje žalobcu na účely plnenia jeho úlohy kontroly plnenia rozpočtu zo strany EHSV. Spracúvanie osobných údajov žalobcu je preto zákonné v zmysle článku 5 ods. 1 písm. a) nariadenia 2018/1725.
- 54 Tvrdenie žalobcu založené na skutočnosti, že OLAF vo svojej správe uviedol, že skutky, ktoré sú mu pripisované, nemali žiaden finančný dosah, tento záver nevyvracia.
- 55 Napadnuté uznesenie bolo totiž prijaté v rámci kontroly plnenia rozpočtu zo strany EHSV, a preto jeho cieľom nie je kontrolovať alebo hodnotiť správanie žalobcu.
- 56 Cieľom napadnutého uznesenia je len vyjadriť hodnotenie spôsobu, akým EHSV plnil svoj rozpočet, ako aj poznámky k vykonávaniu výdavkov v budúcnosti. V tejto súvislosti Parlament v bode 68 napadnutého uznesenia jasne identifikoval finančné dôsledky psychického obťažovania, o aké ide v prejednávanej veci, ktoré by mohlo mať na riadne fungovanie orgánov a inštitúcií Únie. Vzhľadom na zistené závažné správne nedostatky skutočnosť, že OLAF dospel k záveru, že správanie žalobcu voči niektorým zamestnancom nemalo žiadny finančný dosah, nebránila Parlamentu, aby naň poukázal.
- 57 Z vyššie uvedeného vyplýva, že prvá výhrada nepreukazuje existenciu protiprávneho konania Parlamentu.

O druhej výhrade založenej na porušení zásady prezumpcie neviny

- 58 Žalobca tvrdí, že Parlament porušil zásadu prezumpcie neviny tým, že ho v napadnutom uznesení označil za osobu, ktorá sa dopustila psychického obťažovania, hoci ho za tieto skutky neodsúdil žiadny súd. V odpovedi na opatrenie na zabezpečenie priebehu konania prijaté Všeobecným súdom žalobca v tejto súvislosti uviedol, že keď bolo napadnuté uznesenie prijaté, trestné konanie bolo len v štádiu „súdneho vyšetrovania“ a že bruselský inšpektorát práce mohol okrem iného ešte rozhodnúť o odložení veci.
- 59 V tomto kontexte vyhlásenia Parlamentu vzbudzujú dojem, že žalobca je vinný alebo prinajmenšom podnecujú verejnosť k presvedčeniu o jeho vine alebo predurčujú posúdenie skutočností príslušným súdom.
- 60 Parlament spochybňuje túto argumentáciu.

- 61 Na úvod je potrebné pripomenúť, že dodržiavanie zásady prezumpcie nevinny stanovenej v článku 6 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd podpísaného v Ríme 4. novembra 1950 (ďalej len „EDLP“) a v článku 48 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“) vyžaduje, aby každá osoba obvinená z trestného činu bola považovaná za nevinnú, kým jej vina nebola preukázaná zákonným spôsobom (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 6. júna 2019, Dalli/Komisia, T-399/17, neuverejnený, EU:T:2019:384, bod 168 a citovanú judikatúru).
- 62 Na jednej strane táto zásada nie je v trestnej oblasti obmedzená iba na procesnú záruku, jej rozsah je širší a požaduje, aby žiadny orgán verejnej moci nevyhlásil, že osoba je vinná zo spáchania trestného činu, kým jej vinu nepreukáže súd (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 6. júna 2019, Dalli/Komisia, T-399/17, neuverejnený, EU:T:2019:384, bod 173 a citovanú judikatúru). Pôvodcom porušenia prezumpcie nevinny môže byť nielen sudca alebo súd, ale aj iné verejné orgány (pozri rozsudok z 12. júla 2012, Komisia/Nanopoulos, T-308/10 P, EU:T:2012:370, bod 92 a citovanú judikatúru).
- 63 Na druhej strane článok 6 ods. 2 EDLP a článok 48 ods. 1 Charty nemôžu s ohľadom na článok 10 EDLP a článok 11 Charty, ktoré zaručujú slobodu prejavu, zabrániť verejným orgánom informovať verejnosť o prebiehajúcich trestných stíhaniach, vyžaduje však, aby tak robili so všetkou diskretnosťou a zdržanlivosťou, ktorú vyžaduje dodržanie prezumpcie nevinny (pozri v tomto zmysle rozsudok z 8. júla 2008, Franchet a Byk/Komisia, T-48/05, EU:T:2008:257, bod 212 a citovanú judikatúru).
- 64 Okrem toho bolo rozhodnuté, že pokiaľ osoba obvinená z trestného činu nebola právoplatne odsúdená súdom, parlamentné zhromaždenie je povinné rešpektovať zásadu prezumpcie nevinny, a preto je povinné zachovať diskretnosť a zdržanlivosť pri vyjadrovaní sa v uznesení týkajúcom sa skutočností, za ktoré sa proti tejto osobe vedie trestné konanie (pozri v tomto zmysle rozsudok ESJP, 18. februára 2016, Rywin v. Poľsko, EC:ECHR:2016:0218JUD000609106, body 207 a 208 a citovanú judikatúru).
- 65 V prejednávanej veci je nesporné, že 29. apríla 2021, teda v deň prijatia napadnutého uznesenia, žiadny súd nepreukázal vinu žalobcu v súvislosti s trestnými činmi, z ktorých je obvinený. V tom čase prebiehalo nanajvýš trestné konanie, ktoré belgické orgány začali v roku 2020. Žalobca okrem toho uviedol, pričom Parlament mu neodporoval, že toto trestné konanie ešte stále nebolo ukončené a že na účely preskúmania sporných skutkových okolností nebol podaný návrh na začatie konania vo veci samej.
- 66 Vzhľadom na to treba zamietnuť tvrdenie žalobcu, že zásada prezumpcie nevinny bránila Parlamentu odvolať sa na správu OLAF-u, v ktorej bol označený ako osoba, ktorá sa dopustila psychického obťažovania, bez toho, aby počkal na výsledok trestného konania.
- 67 V prípade vyhlásení orgánu verejnej moci po ukončení vyšetrovania OLAF-u už bolo totiž rozhodnuté, že dodržiavanie zásady prezumpcie nevinny nebráni tomu, aby v záujme čo najpresnejšieho informovania verejnosti o opatreniach prijatých v súvislosti s možnými nedostatkami alebo podvodmi, inštitúcia Únie vyváženým a primeraným spôsobom a v zásade vecne informovala o hlavných záveroch správy OLAF-u týkajúcej sa člena inštitúcie (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 6. júna 2019, Dalli/Komisia, T-399/17, neuverejnený, EU:T:2019:384, body 175 až 178).

- 68 Samotná skutočnosť, že Parlament v bodoch 66 až 70, 72, 75, 78, 79 a 82 napadnutého uznesenia, ktoré žalobca vymenoval na pojednávaní, umožnil identifikovať žalobcu ako osobu, ktorá sa dopustila psychického obťažovania, čo zodpovedá hlavnému záveru správy OLAF-u, nepredstavuje sama osebe porušenie zásady prezumpcie nevinoty.
- 69 Konkrétne je pre hodnotenie porušenia tejto zásady dôležitý výber pojmov použitých v napadnutom uznesení.
- 70 V tejto súvislosti treba konštatovať, že žalobca v žalobe okrem citácií napadnutého uznesenia bez komentárov v úvodnej časti neuviedol žiadny bod uvedeného uznesenia, ktorý by výberom použitých pojmov podľa neho porušoval zásadu prezumpcie nevinoty. Okrem toho vo fáze repliky iba odkázal na určité výňatky z dokumentov vypracovaných v rámci postupu udeľovania absolútorí za rozpočtový rok 2018, to znamená rozpočtový rok predchádzajúci spornému rozpočtovému roku, a tieto výňatky preto nemôžu byť predmetom preskúmania Všeobecným súdom v rámci tohto sporu.
- 71 V odpovedi na otázku Všeobecného súdu na pojednávaní žalobca konkrétne namietal len bod 75 napadnutého uznesenia uvedeného v bode 13 vyššie z dôvodu, že sa v ňom uvádza, že bol „uznaný“ za vinného z obťažovania, hoci v tejto súvislosti nebol vydaný žiadny rozsudok.
- 72 V tejto súvislosti je pravda, že v prípade neexistencie odsúdenia žalobcu je použitie pojmu „uznaný“ naozaj nesprávne. Parlament navyše na pojednávaní pripustil, že táto formulácia „nie je veľmi šťastná“.
- 73 Na účely posúdenia existencie porušenia zásady prezumpcie nevinoty však judikatúra zdôraznila dôležitosť zohľadnenia skutočného významu predmetných vyhlásení a nie ich doslovného znenia, ako aj osobitných okolností, za ktorých boli tieto vyhlásenia formulované (pozri v tomto zmysle rozsudok z 8. júla 2008, Franchet a Byk/Komisia, T-48/05, EU:T:2008:257, bod 211 a citovanú judikatúru).
- 74 V prejednávanej veci je z osobitných okolností veci zrejmé, že použitie pojmu „uznaný“ vo francúzskej verzii napadnutého uznesenia má vyjadrovať zistenie OLAF-u, že správanie žalobcu voči dvom zamestnancom predstavuje morálne obťažovanie. Z vyššie uvedeného však vyplýva, že takéto tvrdenie, ktoré len pripomína závery OLAF-u, neporušuje prezumpciu nevinoty žalobcu.
- 75 Tento záver potvrdzujú rôzne jazykové verzie bodu 75 napadnutého uznesenia, ktoré neobsahujú žiadny odkaz na rozsudok v súdnom zmysle slova, najmä v anglickej verzii („was found responsible“), nemeckej („verantwortlich gemacht wurde“), španielskej („fue declarado responsable“) alebo holandskej („verantwoordelijk werd bevonden“). Skutočným zmyslom týchto vyhlásení je teda poukázať na zodpovednosť žalobcu, pokiaľ ide o psychické obťažovanie, ako sa uvádza v správe OLAF-u, pričom nijako neprejudikuje jeho prípadnú vinu v trestnom konaní prebiehajúcom na belgickom súde.
- 76 Okrem toho treba poznamenať, že v bode 83 napadnutého uznesenia Parlament tiež pripomenul, že ku dňu prijatia uznesenia nedostal žiadne dodatočné informácie o trestnom konaní. Takýto odkaz pravdepodobne umožní vyhnúť sa akýmkoľvek nejasnostiam, pokiaľ ide o to, či bol alebo nebol vo vzťahu k žalobcovi vydaný „rozsudok“.
- 77 Použitie pojmu „uznaný“ v bode 75 francúzskej verzii napadnutého uznesenia, hoci je neprimerané a nevhodné, neporušuje prezumpciu nevinoty žalobcu.

- 78 Vzhľadom na to, že žalobca konkrétne kritizoval iba bod 75 napadnutého uznesenia, Všeobecnému súdu neprináleží overovať a skúmať, či iné časti tohto uznesenia mohli porušiť jeho prezumpciu nevinu.
- 79 Z vyššie uvedeného vyplýva, že druhá výhrada nepreukazuje existenciu protiprávneho konania Parlamentu.

O treťom žalobnom dôvode založenom na porušení dôvernosti vyšetrovaní OLAF-u

- 80 Na jednej strane žalobca v podstate vytýka, že OLAF odhalil dôverný obsah svojej vyšetrovacej správy Parlamentu na schôdzi Cocobu 3. februára 2020, po ktorej Cocobu predložil návrh správy o absolutóriu EHSV, pričom žalobcu označil jeho priezviskom. Napadnuté uznesenie založené na tejto správe Cocobu bolo teda prijaté v rozpore s nariadením Európskeho parlamentu a Rady (EÚ, Euratom) č. 883/2013 z 11. septembra 2013 o vyšetrovaniach vykonávaných OLAF-om, ktorým sa zrušuje nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1073/1999 a nariadenie Rady (Euratom) č. 1074/1999 (Ú. v. EÚ L 248, 2013, s. 1).
- 81 Na druhej strane žalobca tvrdí, že zásada dôvernosti zakazuje Parlamentu odhaliť obsah správy použitej v disciplinárnom alebo súdnom konaní, pričom táto zásada vyplýva z článku 10 a článku 12 ods. 2 nariadenia č. 883/2013.
- 82 Parlament spochybňuje túto argumentáciu.
- 83 Na jednej strane v rozsahu, v akom žalobca vytýka OLAF-u, že na stretnutí Cocobu 3. februára 2020 porušil svoju povinnosť dôvernosti, stačí uviesť, že takáto argumentácia je neprípustná, keďže jej cieľom je preukázať protiprávnosť správania pripísateľného tomuto úradu, a nie žalovanému. Komisia, ktorej súčasťou je OLAF, však nie je účastníkom tohto konania.
- 84 Na druhej strane v rozsahu, v akom žalobca kritizuje správanie Parlamentu, treba pripomenúť, že povinnosť zachovávať dôvernosť zodpovedá zásade prezumpcie nevinu (pozri v tomto zmysle rozsudok z 8. júla 2008, Franchet a Byk/Komisia, T-48/05, EU:T:2008:257, bod 213).
- 85 Z uvedeného vyplýva, že táto zásada nebráni Parlamentu, aby sa v rámci svojej úlohy kontroly využívania verejných prostriedkov odvolával na hlavné závery správy OLAF-u. Za týchto podmienok nemožno Parlamentu vytýkať, že tým, že v napadnutom uznesení odkázal na hlavný záver správy OLAF-u, o ktorom vedel na základe článku 17 ods. 4 nariadenia č. 883/2013, nerešpektoval dôvernosť tejto správy.
- 86 Z vyššie uvedeného vyplýva, že tretia výhrada nepreukazuje existenciu protiprávneho konania Parlamentu.

O štvrtej výhrade založenej na porušení práva na riadnu správu vecí verejných a zásady proporcionality

- 87 Žalobca vytýka Parlamentu, že porušil svoju povinnosť nestrannosti a zásadu proporcionality tým, že v dokumente adresovanom EHSV, ktorý sa týka správy rozpočtu, identifikoval fyzickú osobu.
- 88 Parlament spochybňuje túto argumentáciu.

- 89 Pokiaľ ide o právo na riadnu správu vecí verejných stanovené v článku 41 Charty, treba pripomenúť, že toto právo samo osebe nepriznáva práva jednotlivcom, okrem prípadu, keď je vyjadrením osobitných práv, akými sú právo, aby sa ich záležitosti vybavovali nestranne, spravodlivo a v primeranej lehote (rozsudok zo 4. októbra 2006, Tillack/Komisia, T-193/04, EU:T:2006:292, bod 127). Pokiaľ ide o požiadavku nestrannosti, ktorú podľa žalobcu Parlament nerespektoval, táto zahŕňa jednak subjektívnu nestrannosť v tom zmysle, že žiadny z členov inštitúcie, ktorá rozhoduje o veci, nesmie prejavovať osobnú zaujatosť, a jednak objektívnu nestrannosť v tom zmysle, že inštitúcia musí poskytnúť dostatočné záruky na vylúčenie akýchkoľvek oprávnených pochybností v tomto ohľade (pozri rozsudok z 11. júla 2013, Ziegler/Komisia, C-439/11 P, EU:C:2013:513, bod 155 a citovanú judikatúru).
- 90 V prejednávanej veci sa žalobca s cieľom preukázať porušenie povinnosti subjektívnej nestrannosti Parlamentom obmedzuje na tvrdenie, že napadnuté uznesenie obsahuje „informácie o jeho vine na základe údajných konaní uvedených v dôvernej správe OLAF-u“.
- 91 Skutočnosť, že v napadnutom uznesení bol žalobca identifikovateľný ako osoba, ktorá sa dopustila psychického obťažovania, čo je jeden zo záverov správy OLAF-u, však v žiadnom prípade nedokazuje, že člen Parlamentu prejavil v tejto súvislosti svoj postoj alebo osobnú zaujatosť.
- 92 Okrem toho, pokiaľ ide o povinnosť objektívnej nestrannosti, žalobca iba tvrdí, že jeho správanie nemalo podľa OLAF-u žiaden finančný dosah.
- 93 Takéto tvrdenie však nemôže spochybniť objektívnu nestrannosť Parlamentu.
- 94 Pokiaľ ide o údajné porušenie zásady proporcionality, žalobca v odpovedi na otázku Všeobecného súdu na pojednávaní uviedol, že argumentácia predložená v tejto súvislosti nie je nezávislá od argumentácie uvedenej na podporu prvej výhrady.
- 95 Za týchto podmienok treba dospieť k záveru, že štvrtá výhrada nepreukazuje existenciu protiprávneho konania Parlamentu.
- 96 Vzhľadom na vyššie uvedené treba teda návrhy na náhradu škody v celom rozsahu zamietnuť bez toho, aby bolo potrebné preskúmať, či sú splnené ďalšie dve podmienky vzniku zodpovednosti Únie. Nie je potrebné rozhodnúť ani o návrhu Parlamentu, aby bola údajná zápisnica zo zasadnutia Cocobu z 3. februára 2020 vyňatá zo spisu, keďže v rozsahu, v akom sa uvádza na preukázanie protiprávneho konania OLAF-u, je pre tento spor irelevantná.

O trovách

- 97 Podľa článku 134 ods. 1 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže žalobca nemal vo veci úspech, je opodstatnené uložiť mu povinnosť nahradiť trovy konania v súlade s návrhmi Parlamentu.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (ôsma rozšírená komora)

rozhodol takto:

1. Žaloba sa zamieta.

2. KN je povinný nahradiť trovy konania.

van der Woude

Svenningsen

Mac Eochaidh

Pynnä

Laitenberger

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 30. novembra 2022.

Podpisy